

BAANTJER

De Cock en de levende dode

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de levende dode**

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur De Cock telde zijn zegeningen. Ondanks het dreigende wolkendek dat al sinds de vroege ochtend boven de stad hing was hij droog overgekomen en in het oude politiebureau aan de Warmoesstraat heerste een weldadige rust. Hij had bij de wachtcommandant het nachtrapport willen opvragen, om op de hoogte te blijven van de criminële activiteiten in de oude buurt van Amsterdam, maar de wachtcommandant was nergens te zien. Hij haalde zijn schouders op. Hij was de afgelopen nacht niet uit zijn bed gebeld, dus met die criminaliteit was het ongetwijfeld wel meegevallen. Hij knoopte zijn versleten regenjas open en stak de verlaten ruimte over naar de stenen trap, die hij in een rustig tempo begon te beklimmen. Op de tweede verdieping aangekomen sjokte hij over de gang naar de grote recherchekamer en daar kwam hij voor de eerste verrassing van die dag te staan. De deur was gesloten. De deur naar de grote recherchekamer was nooit gesloten, althans, dat had hij gedurende de tijd dat hij daar domicilie hield nog nooit meegemaakt. Hij stak zijn hand uit naar de deurkruk en bewoog die op en neer, maar de deur gaf niet mee. Had iemand zijn kamer afgesloten? En wie was dat dan geweest? Hij schoof zijn vilten hoedje op zijn achterhoofd en krabde in zijn grijze haren. Haalde iemand een grap met hem uit?

Hij klopte op de deur, maar er kwam geen reactie. Hij begreep er werkelijk niets van, maar er zat niets anders op dan de weg naar beneden te aanvaarden. Iemand was hem op zijn minst een verklaring schuldig.

De wachtcommandant was inmiddels achter de balie verschenen, maar toen De Cock zich bij hem meldde keek hij niet op of om.

‘De deur van mijn kamer is op slot, Jan.’

‘Zo.’

‘Ik zou graag willen weten waarom.’

‘Begrijp ik.’

De Cock verwachtte een uitleg, maar die kwam niet.

Jan Kusters draaide zich om en riep in de richting van het kopieerhok: ‘Lotty!’

Achter Jan Kusters verscheen een fris meisje van een jaar of twintig, dat monter de wereld in keek.

‘Deze moeten ook nog gekopieerd.’ Hij gaf haar een stapeltje papieren en de genoemde Lotty liep er opgewekt mee terug naar het kopieerhok.

‘Jan!’

‘Buitendam, De Cock. Die is hier verantwoordelijk voor, niet ik. Mijn verantwoordelijkheid is dat onze stagiaire de kopieermachine heel laat.’

En hij verdween in het hok.

De grijze rechercheur zuchtte geïrriteerd en aanvaardde de tocht naar de eerste verdieping, waar zich de kamer van de commissaris bevond. Hij gaf een klopp op de deur en wachtte niet op de reactie van zijn meerdere.

‘De Cock!’ Hij trof Buitendam in een stralend humeur. ‘Je wilt het niet geloven, maar het is mij eindelijk gelukt.’

‘Mooi.’ De Cock was niet in het minst geïnteresseerd in wat de commissaris gelukt was of niet. ‘Maar wat ik wil weten –’

‘Nee, nee!’ kapte Buitendam hem af. ‘Ik was eerst.’

‘Ja, maar –’

‘Nee!’

Hij zuchtte en capituleerde. ‘En wat is u gelukt, als u mij dat tenminste wilt vertellen?’

De ironie ontging de enthousiaste commissaris. ‘Ik heb budget losgekregen. Na jaren van soebatten, De Cock. Jaren.’ Hij keek zijn rechercheur trots aan, maar die vond het nog te vroeg om complimentjes uit te delen. ‘Altijd een andere smoes, geen geld, crisis, misschien sluiten we het bureau. Elke keer wat anders.’

‘Maar nu niet meer,’ vulde De Cock bereidwillig aan.

‘Nee! We hebben eindelijk geld om iets aan de belabberde toestand van dit bureau te doen.’

‘U bedoelt?’

‘We gaan het opknappen, te beginnen met de grote researchekamer op de tweede verdieping. Daarna komt de eerste verdieping aan de beurt en we eindigen beneden bij de balie.’ Buitendam wreef zich van de voorpret in de handen en nam plaats achter zijn bureau, waar hij in een kopje koud geworden koffie begon te roeren.

‘En met opknappen bedoelt u...?’ vroeg De Cock aarzelend.

‘Plafonds, muren, vloeren, alles komt aan de beurt.’

De Cock knikte. Hij begon het verband te zien tussen de gesloten deur van zijn kamer en de opknapbeurt. ‘De deur van mijn kamer is op slot.’

‘Dat klopt, want daar beginnen we. En om te voorkomen dat iedereen toch weer achter zijn bureau gaat zitten als de schilders erbij moeten, heb ik de kamer laten afsluiten.’ De commissaris keek tevreden voor zich uit.

‘En waar ga ik zitten?’ De Cock keek hem vol verwachting aan, hij wilde graag een helder antwoord op zijn vraag, maar daar had de commissaris het geduld niet voor.

‘Zoek ergens in het gebouw een bureau, De Cock. Je kunt overal inloggen, dus je werk hoeft er niet onder te lijden.’ Een kleine glimlach krulde zijn lippen. ‘Een goed moment om eindelijk eens op de computer over te stappen.’

‘Ja, maar –’

‘Eruit, De Cock.’

‘Ik–’

‘Eruit, De Cock!’

Hij bleef een moment besluiteloos staan, draaide zich om en verliet de kamer.

De smalle uitbater van café Lowietje stond met kleine oogjes achter zijn toog en trok vermoed een wenkbrauw op toen De Cock zijn zaak binnenkwam. ‘Kom jij hier doen?’

‘Ik dacht aan een kopje koffie, als het niet te veel gevraagd is.’

‘Op dit uur van de dag?’

‘Bezwaar?’

‘Ik ben net open.’ Hij maakte zich met enige moeite los van zijn toog. ‘En het liefst ging ik meteen weer dicht.’

De Cock nam plaats op zijn kruk. ‘Zware nacht gehad?’

‘Dat mag je wel zeggen.’

‘Dat is een groot gevaar, Lowie,’ sprak De Cock wijsgerig, ‘als je je eigen grootste klant wordt. Zwart graag.’ Hij wees op de espressomachine.

‘Ik heb geen last gehad van de drank, De Cock, maar van een nieuwe buurman. Die gast is onwijs vroeg wakker, zeg maar als ik er net in leg, en dan begint hij met studeren.’

‘Hm. Wat studeert hij?’

‘Trompet.’

De Cock kon er niets aan doen, maar hij schoot onbedaarlijk in de lach.

‘Fijn dat jij er de humor van kan inzien,’ riposteerde de

kroegbaas chagrijnig, terwijl hij de espressomachine in werking stelde.

‘Je kan hem toch vragen op een ander tijdstip te studeren,’ antwoordde De Cock toen hij was uitgelachen.

‘Als ik ’s morgens mijn nest uit kom, is hij al naar zijn werk. Hij toetert bij een groot orkest, heb ik begrepen.’ Lowie deed zijn best om boven het geraas van de espressomachine uit te komen. ‘En hij woont alleen, dus ik krijg hem niet te pakken.’

‘Schrijf een brief.’ De Cock schoot weer in de lach, maar zijn suggestie was goedbedoeld.

Lowie zette hem de koffie voor en schudde zijn hoofd. ‘Jij neemt mij niet serieus.’

Net op het moment dat De Cock hem wilde verzekeren dat hij hem zo nu en dan heus wel serieus nam, kwam Dick Vledder het café binnen. ‘Ik dacht wel dat ik je hier kon vinden.’

‘Dick.’

‘Hou je vanaf nu hier kantoor?’

Lowie keek argwanend op. ‘Waar gaat dit over?’

‘Zolang mijn kamer is afgesloten zit er voor mij niets anders op.’

‘Zeg, wacht ’s effe,’ protesteerde de kleine kroegbaas. ‘Komen er nog meer collega’s langs om hier “kantoor te houden”?’ Hij schreef met zijn vingers de aanhalingstekens in de lucht.

Vledder grinnikte. ‘Maak je maar geen zorgen, Lowie. Er is er maar één die hier tijdens diensturen naar binnen durft en die zit recht tegenover je!’

De Cock dronk bedaard van zijn koffie.

‘En je bent zo weer van hem af, want ik neem hem mee.’

De Cock keek op. ‘Hoezo?’

‘We hebben een waterlijk.’

Hij zette zuchtend zijn kopje terug op het schoteltje. ‘Ook dat nog.’

Lowie keek hem nieuwsgierig aan. ‘Een waterlijk?’

‘Dat betekent dat ze een dooie uit de gracht hebben gevist,’ legde Vledder uit. ‘Meestal een bezopen wildplasser die zijn evenwicht heeft verloren.’

De Cock schoof van zijn kruk. ‘Een toerist of een dakloze, vaak al veel te lang in het water gelegen en niet meer thuis te brengen.’ Hij knoopte zijn regenjas dicht. ‘Hoop werk, weinig resultaat. Maar vooruit, het hoort er allemaal bij.’

En met frisse tegenzin verliet hij het café.

De Cock was blijven wachten tot Dick Vledder hun oude Golf van de houten vlonder achter het bureau had gereden. Maar in plaats van de vertrouwde witte politieauto verscheen de jonge rechercheur, die woedend kwam aangestapt.

‘Waar is de auto?’

‘Daar!’ Vledder wees met een woest armgebaar in de richting van de vlonder. ‘Het kreng start niet. Ik kan aan de sleutel draaien wat ik wil, maar hij is zo dood als... als...’ Hij zocht een juiste vergelijking.

‘Als dat waterlijk waar we nu naartoe moeten,’ vulde De Cock aan en hij keek op zijn horloge.

‘Ik kijk wel of er een andere auto beschikbaar is.’ Vledder stampte weg naar het bureau. ‘Zo vaak gezegd dat we om een andere auto moeten vragen dan die oude rot-Golf,’ momperde hij tijdens het weglopen.

Het was waar, Vledder had zich vaak afgevraagd waarom ze nog in die oude, afgeschreven kitwagen rondreden, maar het antwoord was heel simpel dat De Cock aan de auto gehecht was. Hij had het niet zo op veranderingen en dus

hield hij aan de wagen vast zolang die bleef rijden. Dat was dus tot dit moment!

Toen Vledder terugkwam was zijn tred een stuk kwieker en lag er een lach op zijn gezicht. Hij hield een sleutel aan het labeltje op en liet die aan De Cock zien. ‘Mercedes B-klasse! Staat hier naar het schijnt op proef, en ik kreeg hem zonder problemen mee van die nieuwe stagiaire. Lotty, leuke meid.’

‘Toe maar,’ zei De Cock, die geen idee had waar zijn jonge collega het over had.

‘Ogenblikje.’

Vledder verdween weer uit het zicht en kwam even later voorrijden in een nieuwe auto, die van de juiste rode en blauwe strepen was voorzien en zo te zien nog geen krasje had opgelopen. Heel wat anders dan zijn oude, gedeukte Golf. Vledder opende gastvrij het portier en De Cock stapte met licht wantrouwen in de auto. Hij rook zelfs nog nieuw. En de communicatieapparatuur, die een prominente plek naast het stuur innam, blonk hem tegemoet.

‘Weet je hoe je daarmee om moet gaan?’

Vledder haalde zijn schouders op en gaf gas. ‘Dat wijst zich vanzelf.’

‘Jaja.’ De Cock liet zich in zijn stoel zakken en moest toegeven dat die wel een stuk comfortabeler zat dan de uitgezakte stoel waar hij doorgaans op plaatsnam. Ook van het lawaai dat de auto maakte was vanbinnen nauwelijks iets te merken. ‘Hm.’

‘Wat.’

‘Niks.’

‘Wat?’

‘Ik denk dat ik eraan zou kunnen wennen.’

De Cock sloot zijn ogen en Vledder schoot tevreden in de lach.

Vledder reed de nieuwe auto voorzichtig het plein op dat het iconische gebouw van de Nationale Opera & Ballet scheidde van de Amstel. De dreigende wolkenhemel was verdwenen en een waterig zonnetje scheen over het water van de rivier. Aan de waterkant stonden nog twee politie-auto's en een ambulance. Een aantal medewerkers van Handhaving hield de nieuwsgierige Amsterdammers op afstand. De Cock stapte uit en volgde Vledder naar het water. Op de rand van de kade werd het lichaam van een man door een ambulancemedewerker in een lijkzak gehezen. Geheel tegen zijn gewoonte in stond dokter Den Koninghe niet over het lichaam gebogen, maar was hij een stukje terzijde in zijn telefoon verdiept en typte hij met opmerkelijke snelheid een bericht.

‘Jij ook al!’

Den Koninghe keek op en zag het verbaasde gezicht van De Cock. ‘Verdomde handig apparaatje, De Cock, als je weet hoe ermee om te gaan. Ik tik mijn bevindingen in, stuur het weg, en klaar is Kees. Scheelt mij een hoop werk.’

‘En wat zijn je bevindingen?’ Hij wees op de lijkzak, die nu op een brancard werd gelegd.

‘Die daar is dood,’ antwoordde de dokter nuchter. ‘En dat hij is verdronken lijkt mij meer dan aannemelijk.’

‘Lag hij al lang in het water?’

‘Ik denk het niet. Zijn handen en zijn gezicht waren maar licht opgezwollen. Meestal zinken ze en komen ze dagen later bovendrijven, als er zich gas heeft gevormd in het lichaam. Maar ik vermoed dat onze vriend heeft vastgezet en tussen die twee boten.’ Hij wees op de woonarken die naast elkaar aan de Amstelkade lagen aangemeerd. ‘Verder kan ik er zo ook geen chocola van maken, De Cock. Ik laat het verdere onderzoek over aan collega Rusteloos.’ Den Koninghe refereerde aan dokter Rusteloos, de patholoog-anatoom die

in het mortuarium van het AMC de secties verrichtte. 'Ik heb hem net aan de lijn gehad.' Hij toonde zijn telefoontje. 'Hij zal proberen je klantje ertussendoor te doen. Ik ben hier wel klaar, tabee.'

'De Cock!' Vledder stond een paar meter verderop en wenkte hem. Hij stond met Appie Keizer naast een jongetje van een jaar of acht. 'Deze knul hier heeft het lichaam gevonden en alarm geslagen.' Hij klopte de jongen op zijn schouder, die verlegen een hand door zijn zwarte krullen haalde.

'Zo.' De Cock zette zijn handen op zijn knieën om op gelijke hoogte te komen met de jongen. 'En hoe heet jij?'

'Mo, meneer.'

'Mo, mooi zo. Ik ben De Cock.'

De jongen knikte.

'En vertel eens, Mo, wat is er gebeurd?'

'Ik ging vanmorgen vissen, meneer.' Hij wees op de eenvoudige houten hengel die hij tegen een boom aan had gezet. 'En ik ging zitten, hier.' Hij wees op de rand van de kade. 'En toen zag ik die dooie, daar.' Nu wees hij op de plek tussen de twee woonarken. 'En toen ben ik daarnaartoe geshold.' Zijn vinger gleed van het water naar het muziekgebouw, waar het raam van de parkeerwacht zichtbaar was. De jongen keek De Cock met grote ogen aan en zocht op zijn gezicht naar goedkeuring.

'En daar hebben ze de politie gebeld?'

'Ja, meneer.'

De Cock knikte langzaam en vol bewondering. 'Dat heb jij goed gedaan, jongen. Ik ben trots op je.'

De ogen van de jongen begonnen te glimmen.

'Jij hebt ons goed geholpen.' Hij kwam met enige moeite overeind. 'Dick, daar staat een ijskar.' Hij wees op het kleurige karretje dat op toeristen stond te wachten.

'Ja, en?'

‘Ik vind dat Mo wel een ijsje heeft verdiend.’

Vledder haalde zijn schouders op. ‘Oké.’

‘En een flink ijsje ook!’

Terwijl Vledder de jongen bij de hand nam richtte De Cock zich tot Keizer. ‘Ben je al iets wijzer geworden, Ap?’

‘We kregen de melding en toen we hier aankwamen hadden de omstanders hem al uit het water gehaald.’

‘Identiteit?’

‘Hij had niets bij zich, geen papieren, niets. Ik vond alleen dit.’ Uit een plastic bewijszakje haalde hij een polsbandje met daarop wat gouden tekens.

‘Wat is dat?’

‘Geen idee. Het lijkt wel een versiering of een soort woord.’

‘Brengt ons ook niet echt verder. Laten we eerst het oordeel van dokter Rusteloos maar afwachten.’

‘Precies. Dan kan het dossier daarna in de kast en de kast op slot.’

De Cock stoorde zich aan de luchtige toon van zijn collega. Hij keek naar de ambulance, waar de brancard net door de ambulancemedewerkers in werd getild. Daarop lag een man van wie hij geen idee had wie het was. Maar niet heel lang geleden had die man een naam gehad, en een leven.

Lees verder in *De Cock en de levende dode*

Eerste druk september 2019

Copyright © 2019 Peter Römer

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqap

Omslagbeeld © Bart Hendrix Fotografie

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4422 6

ISBN e-book 978 90 261 4423 3

ISBN luisterboek 978 90 261 4887 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.